

OLIMPIADA DE LECTURĂ *LECTURA CA ABILITATE DE VIAȚĂ*
etapa județeană, 12 martie 2022

Secțiunea liceu

Nivelul 2 – clasele a XI-a și a XII-a

Înainte de a răspunde la cerințele formulate, citește cu atenție următoarele precizări:

- Toate subiectele sunt obligatorii.
- În cazul subiectelor care presupun încadrarea într-o limită de rânduri, vei numerota fiecare rând pe care îl vei scrie.
- În cazul cerințelor în care limita maximă de rânduri este precizată, nu se vor lua în considerare rândurile excedentare.
- Timpul de lucru este de 3 ore.

Citește cu atenție fiecare text, apoi cerințele, și răspunde la fiecare dintre acestea.

SUBIECTUL I

30 de puncte

La capătul lumii și în țara aspră a minunilor

Haruki Murakami

În centrul Orașului se afla o piațetă semicirculară, la nord de podul vechi. Cealaltă parte, adică jumătatea inferioară a cercului, e dincolo de râu, spre sud. Cele două jumătăți ale cercului sunt cunoscute ca Piațeta de Nord și Piațeta de Sud. Deși considerate un întreg, ele sunt atât de deosebite, încât lasă impresia că n-au nicio legătură una cu alta. În Piațeta de Nord atmosfera e cumplit de apăsătoare, poate din pricina liniștii misterioase care domnește în jur. În comparație cu ea, atmosfera din Piațeta de Sud nu poate fi definită nicicum. Aici nu simți nimic, totul pare extrem de confuz. Casele sunt mai rare, iar straturile de flori și piatra de pavaj, prost întreținute.

În mijlocul Piațetei de Nord se află un turn cu ceas. Are o formă care îți lasă impresia că e gata să străpungă cerul. De fapt, n-ar trebui să-l numesc astfel. Este un obiect care doar seamănă cu un turn cu ceas. Limbile îi sunt înțepenite de multă vreme, așa că și-a pierdut rolul original de măsurător al timpului.

Este un turn pătrat din piatră, mai îngust spre vârf, cele patru fațete ale sale indicând punctele cardinale. Pe fiecare fațetă se află un cadran, iar cele opt limbi ale ceasului indică, nemișcate, ora zece și treizeci și cinci de minute. Imediat sub cadran se află niște deschizături care sugerează că turnul este gol pe dinăuntru. Parcă te și vezi urcând până în vârf pe o scară de funie sau mai știu eu ce, numai că la baza lui nu se observă nicio intrare. Turnul este atât de înalt, încât trebuie să treci podul vechi spre sud ca să poți citi cifrele de pe cadranul ceasului.

Piațeta de Nord e ticsită cu clădiri din piatră și cărămidă, dispuse în formă de evantai. Nicio clădire nu se deosebește de cealaltă. Niciuna nu are vreun ornament sau vreo plăcuță indicatoare. Porțile par sigilate. Nu vezi pe nimeni intrând sau ieșind. Să fie acela un oficiu poștal la care nu mai sosesc scrisori? Aceea o firmă de minerit ce nu angajează mineri? Cel de colo un crematoriu în care nu se incinerează? Poate liniștea apăsătoare e de vină, poate ea dă clădirilor impresia că sunt părăsite. Ori de câte ori trec pe-acolo, am senzația că sunt privit pe furiș de oameni pe care nu-i cunosc și care-și țin respirația ca să nu-i simt... Și apoi își văd mai departe de treabă. Oare ce treabă? N-am să știu niciodată.

Biblioteca se află într-una dintre clădirile din Piațetă. Nu se deosebește prin nimic de celelalte construcții. E pur și simplu o clădire din piatră. Nu prezintă nici măcar un semn distinctiv. Fațada veche, de un gri spălăcit, streșinile înguste, zăbrelele de la ferestre, ușile masive din lemn. Pare mai degrabă un hambar pentru cereale. Dacă nu mi-ar fi explicat Paznicul, cu lux de amănunte, cum să ajungi la bibliotecă și cum arată, n-aș fi nimerit acolo în vecii vecilor.

- După ce te obișnuiești puțin, primul lucru pe care trebuie să-l vezi e biblioteca, mi-a spus Paznicul încă din prima zi. E o fată acolo care face de toate. Spune-i că ai fost trimis de Oraș ca să citești vise vechi. O să-ți arate ea ce ai de făcut.

- Vise vechi! Ce naiba sunt alea?

Paznicul se opri din cioplitul unui obiect mic și rotund care arăta ca un ic¹ sau un cep² și strânse așchiile și rumegușul de pe masă.

- Visele vechi sunt vise vechi și gata. Du-te la bibliotecă și o să te sature de ele. Ia-le pe cele care-ți plac și studiază-le cu atenție.

Paznicul inspectă obiectul proaspăt făcut, se declară mulțumit de ascuțișul vârfului și-l puse pe un raft din spatele lui. Mai erau acolo încă vreo douăzeci de instrumente asemănătoare.

- N-ai decât să-mi pui câte întrebări dorești, e dreptul tău. Dar să știi că nu o să mă simt obligat să-ți răspund la toate, zise Paznicul, cuprinzându-și ceafa cu mâinile. Sunt lucruri pe care nu am dreptul să ți le spun. Oricum, de-acum încolo tu o să mergi la bibliotecă în fiecare zi și o să citești vise vechi. De fapt, asta e treaba ta. Te duci acolo la șase seara și citești vise până la zece sau unsprezece noaptea. Fata o să se îngrijească de cina ta. În rest, ești liber să faci ce dorești. Nu ai nicio restricție. Ai înțeles?

- Am înțeles. Și până când o să mă îndeletnicesc cu așa ceva?

- Nu știi până când, zise Paznicul. Până sosește momentul potrivit să te lași de treaba asta.

Luă apoi o altă bucată de lemn din grămăjoară și se apucă de cioplit.

- Orașul e sărac. Lumea nu-și permite să trădăvească. Toți lucrează. Treaba ta este să citești vise la bibliotecă. Doar n-ai venit aici ca să te distrezi, nu?

- Nu mă deranjează munca. Mai bine muncesc decât să nu fac nimic.

- În ordine, zise el încuviințând, cu privirile ațintite la vârful cuțitului cu care cioplea. Atunci, apucă-te de treabă cât mai repede. De-acum încolo vei fi Cititorul-de-vise. Gata cu fostul tău nume. Și pe mine mă cheamă Paznicul. Clar?

- Da.

- Așa cum în oraș nu există decât un singur Paznic, nu poate exista decât un Cititor-de-vise. Pentru asta trebuie să îndeplinești o condiție specială și mă ocup de ea imediat.

Paznicul a luat o tăviță albă de pe bufet, a pus-o pe masă și a turnat ulei în ea. A aprins un chibrit și i-a dat foc. A întins mâna după un cuțit plat, ca acelea folosite pentru a unge pâinea cu unt. Avea o formă cam ciudată. I-a ținut vârful în flacără vreo zece minute, apoi a stins focul și l-a lăsat să se răcească.

- Îți fac un semn cu asta. Să nu-ți fie frică. Nu doare, spuse Paznicul.

Mi-a ridicat pleoapa dreaptă cu degetele și mi-a înfipt vârful cuțitului în globul ocular. Paznicul avusese dreptate. Nu m-a durut și ce mi s-a părut ciudat e că nu mi-a fost frică. Cuțitul s-a afundat ca într-o masă gelatinoasă. Ușor și silențios. A procedat la fel și cu ochiul stâng.

- Până termini cu cititul viselor, se duc cicatricile, zise Paznicul în timp ce pune cuțitul și tava la locul lor. Dispar de la sine. Asemenea cicatrici sunt pecețile Cititorului-de-vise. Dar atâta vreme cât ele există, trebuie să te ferești de lumină. Ochii tăi nu mai văd lumina zilei. Dacă privești soarele, vei regreta amarnic. Deci n-ai voie să ieși din casă decât noaptea sau în zile înnoirate. Când e senin, fă-ți întuneric în cameră și stai frumos acasă.

Paznicul mi-a dat apoi o pereche de ochelari de soare. Trebuia să-i port tot timpul, cu excepția momentelor în care dormeam.

Astfel am fost eu lipsit de lumina zilei.

Am deschis ușa bibliotecii la câteva seri după aceea. A scârțâit groaznic. Era o ușă masivă. În fața mea se întindea un coridor lung. Aerul era îmbâcsit și în jur totul plin de praf, de parcă n-ar mai fi călcat nimeni pe-acolo de ani de zile. Dușumeaua din scânduri scârțâia la fiecare pas, iar tencuiala era îngălbenită de vreme.

Erau uși de ambele părți ale coridorului. Mânerile erau prinse cu lanțuri peste care se așternuse un strat gros de praf albicios. Singura ușă fără lanț se afla în capătul coridorului. Părea mai fragilă din pricina sticlei mate. Prin ea se zărea lumina becului. Am bătut de câteva ori, dar nu mi-a răspuns nimeni. Am apucat mânerul din alamă ce-și pierduse de mult strălucirea și l-am învârtit ușor. Ușa s-a deschis spre interior fără niciun zgomot. Nu era nimeni înăuntru. Nici țipenie de om în jur. Încăperea era complet goală. Ca o sală de așteptare în gară când nu trec trenuri. Nimic cu care să-ți clătești ochii, nici măcar ferestre. Am văzut în final o masă ponosită, trei scaune și o sobă în care ardeau cărbuni. Ba chiar și un ceas pe perete și o tejghea. Pe sobă fierbea o oală neagră emailată, ciobită pe alocuri. Dincolo de tejghea, se afla o altă ușă din sticlă mată și o lampă care ardea într-un colț. Am fost tentat o clipă să bat la ușă, dar am decis să aștept totuși să apară cineva.

¹ ic, *icuri*, s.n. (Reg) 1. Pană de lemn cu diverse întrebuițări. 2. Pană de despicat lemne.

² cep, *cepurî*, s. n. Dop de lemn, de formă tronconică, cu care se astupă gaura butoiului.

Pe tejghea erau împrăștiate clame. Am luat câteva în mână și m-am jucat cu ele un pic, apoi m-am așezat pe un scaun.

Fata a apărut de după tejghea după vreo zece sau cincisprezece minute. Avea în mână ceva care semăna cu un dosar. Când a dat cu ochii de mine, s-a speriat puțin și apoi s-a înroșit toată.

- Scuză-mă, te rog. N-am știut că e cineva aici. Trebuia să bați la ușă. Am făcut curat în ultima încăpere. O grămadă de lucruri erau vraște. Și mai sunt.

O priveam în tăcere. Chipul ei îmi amintea de ceva. Asta era cel puțin senzația mea. Parcă se cufundase în adâncul conștiinței mele și făcea să tremure ușor ceea ce se sedimentase acolo. Nu pricepeam nimic. Ce naiba însemnau toate astea? Cuvintele păreau și ele îngropate într-o beznă îndepărtată.

- După cum vezi, nu prea vine nimeni aici. De fapt, chiar nimeni în afara Cititorului-de-vise vechi.

Am dat ușor din cap fără să-mi dezlipesc privirile de pe chipul ei. Ochii, buzele, fruntea, părul negru legat la spate. Cu cât priveam mai atent pe bucățele, cu atât imaginea generală părea să se îndepărteze de mine. Am închis ochii resemnat.

- Scuză-mă, dar poate ai greșit clădirea. Toate seamănă între ele, zise ea punând dosarul lângă clame. Aici n-are voie să intre decât Cititorul-de-vise vechi. Intrarea este interzisă altcuiva.

- Am venit să citesc vise... Asta mi s-a spus să fac.

- Nu te supăra, ești amabil să-ți scoți ochelarii?

Mi-am scos ochelarii cei întunecați și am ridicat privirile. S-a uitat atentă la pupilele mele. Își schimbaseră puțin nuanța, semn că aveam dreptul să citesc vise. Am avut senzația că mă privea până în străfundul sufletului.

- Da, e în ordine. Pune-ți ochelarii. Vrei o cafea?

- Da, te rog.

A adus din capătul încăperii două cești și le-a umplut cu cafea. S-a așezat la masă în fața mea.

- N-am terminat cu pregătirile, așa că o să începi să citești vise de mâine. Îți convine camera asta? Dacă nu, pot descuria și sala de lectură.

- E bine și aici. O să mă ajuți?

- Da. Treaba mea este să păzesc visele și să dau o mână de ajutor la cititul lor.

- Nu cumva ne-am mai întâlnit?

A făcut ochii mari și m-a privit fix, încercând să scotocească printre amintiri. Am avut câteva clipe impresia că voia să mă înlănțuie cu ele, dar a clătinat din cap resemnată.

- După cum bine știi, în Oraș nu te poți baza pe amintiri. Nu prezintă pic de siguranță. Există lucruri pe care ni le putem aminti și lucruri pe care nu ni le amintim. Se pare că tu faci parte din categoria celor pe care nu mi le amintesc. Scuză-mă, te rog.

- Nu-i nimic. Nu era important.

- Ne-om mai fi întâlnit, cine știe. Orașul e mic.

- Abia am sosit acum câteva zile.

- Când anume? întrebă ea surprinsă. Atunci mă confunzi. Eu m-am născut aici și n-am plecat niciodată de aici. Cred că-i vorba de altcineva.

- Posibil. Am sorbit din cafea. Și totuși am impresia că noi toți am mai trăit undeva, cu totul altfel, și nu știm din ce pricină amintirile s-au șters și acum ne ducem viața mai departe, fără nicio amintire. Nu ai aceeași senzație uneori?

- Nu. Părerea mea e că tu gândești astfel pentru că tu te ocupi de cititul viselor. Cititorul-de-vise gândește cu totul altfel decât oamenii obișnuiți.

- Chiar crezi asta?

- Tu-ți amintești unde-ai mai trăit și ce-ai mai făcut?

- Nu, nu-mi amintesc. Aș vrea eu! M-am dus la tejghea, am luat o clamă din cele împrăștiate pe-acolo și am privit-o un timp, continuând să-mi scotocesc prin memorie. Trăiesc cu impresia că s-a întâmplat totuși ceva, undeva, și că acolo te-am cunoscut și pe tine. Sigur. Precis te-am mai întâlnit.

Tavanul bibliotecii era înalt, iar în jur o liniște desăvârșită. Parcă eram pe fundul oceanului. Am privit absent în jur, cu clama în mână. Ea stătea la masă și-și vedea liniștită de cafea.

- Habar n-am cum am ajuns aici, am zis.

Am ridicat privirile spre tavan. Aveam senzația că firicele de lumină galbenă se dilată și se contractă. Să fi fost din pricina ochilor mei însemnați? Paznicul îi marcaseră tocmai ca să pot vedea lucruri cu totul speciale. Ceasul mare și vechi de pe perete puncta trecerea timpului fără niciun sunet.

- Posibil să fi avut un motiv pentru care am ajuns aici, dar nici măcar atâta nu-mi amintesc acum.
- Orașul e foarte liniștit. Dacă ai pornit în căutare de liniște, o să-ți placă aici cu siguranță.
- Zău? Și ce-am de făcut astăzi?

A clătinat din cap, s-a ridicat de la masă și a luat cele două ceșcuțe care se goliseră.

- Azi n-ai nimic de făcut. Abia mâine îți începi misiunea. Până atunci, du-te acasă și odihnește-te.

Am mai ridicat o dată privirile spre tavan și apoi m-am uitat la ea. Da, chipul ei avea cu siguranță o legătură puternică cu ceva din interiorul meu. Și acel ceva făcea să-mi bată inima mai tare. Am închis ochii și mi-am cercetat străfundurile sufletului. Când am făcut asta, liniștea din jur s-a așternut peste mine ca niște firicele de praf. Cel puțin asta am simțit atunci.

- Vin mâine seară la șase.
- La revedere! zise ea.

Am plecat de la bibliotecă, am traversat podul vechi, m-am aplecat peste parapet și am ascultat susurul râului. Priveam Orașul din care plecaseră animalele. Turnul cu ceas, Zidul care împrejmuiește Orașul, clădirile aliniate de-a lungul apei și creștetele munților în zare, zimțate ca dinții unui ferăstrău, primiseră deja binecuvântarea amurgului. Erau toate gri-albăstrui. Cu excepția susurului apei, nu se auzea nici măcar un zgomot. Până și păsările se retrăseseră undeva.

„Dacă ai pornit în căutare de liniște...”

N-am cum să fiu sigur de asta.

Întinericul s-a așternut în jurul meu. Când s-au aprins luminile de-a lungul râului, am pornit prin Orașul pustiu spre dealul de vest.

(Traducere din limba japoneză de Angela Honduru)

A. (2 puncte: 0,5 puncte pentru fiecare răspuns corect)

Scrie, pe foaia de concurs, litera corespunzătoare răspunsului corect.

1. În Piațeta de Nord se află:

- a. clădiri diferite una de cealaltă.
- b. clădiri din piatră și cărămidă.
- c. clădiri cu plăcuțe indicatoare.
- d. clădiri din piatră și lemn.

2. Paznicul îi spune că trebuie să citească vise:

- a. de la șase seara până dimineața.
- b. de la șase seara până la zece sau unsprezece noaptea.
- c. de la zece la unsprezece noaptea.
- d. toată noaptea.

3. În clădirea în care se află fata are voie să intre:

- a. Cititorul-de-vise.
- b. orice locuitor al Orașului.
- c. orice străin.
- d. Paznicul.

4. Fata îndeplinește rolul de:

- a. ajutor al Paznicului.
- b. bibliotecar;
- c. Cititor-de-vise;
- d. păzitor al viselor și ajutor al Cititorului-de-vise;

B. (4 puncte: 0,5 p. pentru fiecare idee plasată corect)

Stabilește ordinea logică și temporală a următoarelor idei ale textului, apoi notează pe foaia de concurs doar cifrele corespunzătoare acestora, într-o casetă similară celei de mai jos:

--	--	--	--	--	--	--	--

1. Paznicul îl anunță că va lucra ca Cititor-de-vise vechi la bibliotecă.
2. Cititorul-de-vise află că va trebui să evite lumina.
3. Paznicul îl pregătește pentru rolul de Cititor-de-vise vechi.
4. El părăsește biblioteca, îndreptându-se spre dealul de vest al Orașului.
5. Orașul e împărțit în Piațeta de Nord și Piațeta de Sud.
6. Cititorul-de-vise și fata discută despre amintiri și vise.
7. La bibliotecă, o cunoaște pe fata care îl va ajuta.
8. Biblioteca se află în Piațeta de Nord.

C. (12 puncte: 3 puncte pentru răspunsul corect la fiecare din cerințe)

Răspunde, pe foaia de concurs, formulând enunțuri, la fiecare dintre următoarele cerințe:

1. Menționează două particularități ale Piațetei de Sud.
2. Precizează care a fost prima reacție a fetei la întâlnirea cu Cititorul-de-vise.
3. Explică motivul pentru care Paznicul i-a însemnat ochii Cititorului-de-vise vechi.
4. Prezintă semnificația fragmentului: „*Și totuși am impresia că noi toți am mai trăit undeva, cu totul altfel, și nu știm din ce pricină amintirile s-au șters și acum ne ducem viața mai departe, fără nicio amintire. Nu ai aceeași senzație uneori?*”.

D. (12 puncte)

Imaginează-ți că tu însuți ești Cititorul-de-vise vechi. Redactează un text de cel mult 30 de rânduri, în care să prezinți primul vis, pe care, în această ipostază, îl citești în biblioteca din Piațetă.

SUBIECTUL al II-lea

20 de puncte

SUFLETUL ROMANTIC ȘI VISUL

Albert Béguin

Nebuloase și comete

Romanticii nu au fost, desigur, primii care au acordat visului un loc în poezie, în roman sau în dramă. Și aici acești mari inițiatori, hrăniți – și adesea putrezi – de literatură, nu au inovat decât continuând opera întreprinsă de înaintașii lor. Totuși, o reputație nu se naște chiar din senin, și nu fără motiv se asociază de obicei cei doi termeni de „romantism” și „vis”. Într-adevăr, dacă, începând cu visul reginei Atossa, din *Perșii* lui Eschil, și încheind cu cele din *Athalie* și *Wilhelm Meister*, poezii au recurs întotdeauna la imaginile care ne bântuie nopțile, totuși, înainte de Jean Paul și de Novalis, visul n-a avut niciodată acest rol de *leitmotiv* dominant pe care îl joacă în aproape toate operele romantice. Și nici nu s-a întâmplat ca esteticienii sau scriitorii cei mai bine informați în legătură cu natura inspirației să fi propus vreodată, înainte de sfârșitul secolului al XVIII-lea, drept model al creației poetice, desfășurarea unor spectacole onirice. Desigur, toți poezii inspirați au mers întotdeauna la comorile inconștientului; originalitatea romanticului nu constă însă în descoperirea unei noi magii care să-i permită să evoce comorile întunericului; căci trebuie să recunoaștem că un Eschil, un Racine, un Goethe au apelat în mod magistral la aceste bogății tănuite. Ei toți s-au adăpat la izvorul comun al miturilor colective și al imagisticii personale, și toți și-au dat seama că provoacă „răscoliri adânci”, ale căror unde veneau mult mai departe decât zărilor conștiinței individuale.

Ceea ce îl distinge însă pe romantic de toți predecesorii și face din el adevăratul inițiator al esteticii moderne este tocmai înalta lui *conștiință* că își trage seva din tenebrele lăuntrice. Poetul romantic e acela care, *știind* că nu e singurul autor al operei sale, dându-și seama că orice poezie e mai întâi cântecul ieșit din abisuri, caută în mod *deliberat* și *cu toată luciditatea* să provoace înălțarea tainicelor glasuri. Nici sursele, nici mijloacele sale nu sunt cu mult mai deosebite de cele indicate din toate timpurile pentru actul de creație poetică; singura deosebire reală este atitudinea adoptată față de aceste legi ale fecundității spirituale. Mai puțin instinctiv, ajuns la o conștiință destul de limpede a

propriilor sale gesturi, romanticul asistă la nașterea poemului, la apariția imaginii, urmărește cu privirea cum materia poetică urcă din beznă spre lumina de zi a formei exprimate. Și tocmai pentru că este conștient de înrudirile care există între căile visului și cele ale imaginației creatoare, el încearcă uneori să imite aceste căi. Astfel, modul în care poetul romantic folosește visul, ca model sau ca izvor de inspirație, este deosebit de cel al altor poeți, pentru care visul rămâne un artificiu tehnic sau un simplu ornament al operei. Și e foarte explicabil de ce romanticii au fost cei dintâi care au schițat o estetică a visului.

N-am putea nici măcar schița o istorie a visului și a rolului său în tragedie, poezie lirică sau epopee, din epocile vechi și până la romantism, și cu atât mai puțin urmări din operă în operă împrumuturile inconștiente pe care poezia le-a luat dintotdeauna din viața tainică a imaginilor. Pentru aceasta ar trebui să analizăm cu prudență concepția religioasă care îi dicta unui Eschil visele profetice pe care el le atribuie eroilor săi și care, introducând printre întâmplările omenești din tragediile sale prezența unor destine eterne, deschid dintr-o dată perspective nemărginite într-o acțiune limitată. Ar trebui să vorbim despre Racine, pentru care visul era un mod de a grăbi acțiunea și de a o prevesti, având pentru acest perfect arhitect valoarea unor prețioase artificii de construcție. Și tot n-am prezenta decât visul văzut ca vis; ce s-ar întâmpla dacă am avea ambiția să definim relațiile poezilor cu propria lor viață nocturnă?... Ne vom mulțumi să scoatem în evidență, la predecesorii imediați ai romanticilor, anumite mode și intuiții prin care sa va lămuri ce au moștenit și la ce au renunțat.

(Traducere din limba franceză de Dumitru Țepeneag)

A. (8 puncte: câte 2 puncte pentru fiecare răspuns corect)

Formulează, sub formă de enunțuri, răspunsuri la fiecare din următoarele cerințe, raportându-te la textul citat:

1. Menționează cu ce termen se asociază, de obicei, cuvântul „vis”.
2. Precizează care sunt cei doi scriitori odată cu care visul a devenit laitmotiv în operele romantice.
3. Prezintă un element care îi distinge pe romantici de predecesorii săi.
4. Comentează semnificația secvenței: „Și tocmai pentru că este conștient de înrudirile care există între căile visului și cele ale imaginației creatoare, el încearcă uneori să imite aceste căi. Astfel, modul în care poetul romantic folosește visul, ca model sau ca izvor de inspirație, este deosebit de cel al altor poeți, pentru care visul rămâne un artificiu tehnic sau un simplu ornament al operei.”

B. (12 puncte)

Imaginează-ți că ești jurnalist, iar un poet romantic îți acordă un interviu. Redactează un text, de cel mult 20 de rânduri, în care să redai răspunsurile intervievatului cu privire la modul în care acesta, respectiv creația sa, se raportează la vis. În textul tău vei face referire atât la fragmentul citat, cât și la experiența ta culturală.

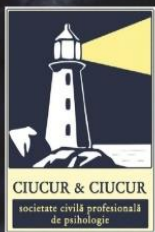
Subiectul al III-lea

10 puncte

Se vor acorda câte 2 puncte pentru cerința 1-2 și 6 puncte pentru cerința 3.

Privește cu atenție afișul *Atelier de explorare a viselor*, apoi răspunde la următoarele cerințe:

Atelier de explorare a viselor

www.ciucur.ro

*Vă invităm să aduceți cu voi cel puțin un vis cu
care să lucrăm!*

Informatii: 0744.55.77.54

Designed by: www.alinaciucur.ro

(Afiș adaptat după imaginea publicată pe www.ciucur.ro/cursuri-si-traininguri.html)

1. Precizează scopul pentru care a fost elaborat afișul.
2. Identifică organizatorul evenimentului promovat prin intermediul afișului.
3. Prezintă, în cel mult 10 rânduri, relația dintre titlu, mesajul verbal și imagine.